

## **Predikan av Jenny Arnerlöf – Den yttersta tiden - 2024**

En del av oss, kanske de flesta, växte upp i en tid präglad av upplysningens och modernitets optimism. Då fanns det en kollektiv optimism och tro på ständigt ökande förbättringar som skulle ske med hjälp av kunskap och teknologi. Från vår nuvarande utsiktsplats ser vi att bilden är mer komplex än vad upplysningens förkämpar förstod. Filmer som Oppenheimer, en av fjolårets storsäljare som handlar om utvecklingen av atombomben, avslöjar våra föregångares naivitet eller brist på självinsikt gällande vår förmåga att skapa och förstöra världar. Det finns fortfarande en del optimister i vår egen tid. De som tror att vi kommer att hitta teknologiska lösningar på alla problemen och utmaningar som mänskligheten står inför. Vi kan kalla optimisternas inställning ett slags passivt hopp.

Men för första gången i mannaminne är yngre generationer präglade av stor pessimism och ångest inför framtiden på hittills okända nivåer. För många av de är den yttersta tiden verklighet och de köper inte det passiva hoppet. Passivt hopp genomskådas som en brist på vilja till förändring och där vi inte är öppna för förändringar kan djupgående och meningsbärande hopp inte existera.

I dessa tider behöver vi det kristna hoppet. Jag syftar inte på vårt eviga hopp som var förra veckans tema och handlar mer om vad som väntar efter döden. Det är en *del* av det kristna hoppet men långt ifrån helheten. Det kristna hoppet växte fram bland människor som tog Jesu ord om den yttersta tiden på allvar och förstod att så länge det finns tid, finns det meningsfullt och viktigt arbete att göra i världen. Det kristna hoppet är ett aktivt hopp som vill förändring. Förändring för oss som tror på Kristi likhet och förändring för vår brustna värld som Gud älskar, uppehåller och förändrar.

Episteltexten vi hörde från Första Johannesbrevet handlar om hoppet vi har om förvandling om vi följer Kristus. Ledare hade uppstått som förespråkade sätt att leva som avvek från Kristi exempel. Brevets författares huvudmål var att hjälpa de kristna att hålla fokus på rätt sak och att hålla samman. Brevets budskap är att medlet och målet i det kristna livet måste stämma överens, och de kristnas ultimata livsmål etableras i dopet (och dopets konfirmation). Målet är Kristuslikhet; därav behovet av förändring och rening.

Enligt det Nya Testamentet är Kristuslikhet det ultimata målet för alla människor. Några av oss väljer redan nu att öppna oss för den förändringen vilket sätter oss i konflikt med världen. Brevets budskap är att om vi låter vårt dop forma vårt liv, gör vi en investering som kostar oss nu, men den ger också en viss avkastning.

Kostnaden innebär att vissa sätt att agera och roa oss på är otillgängliga för oss. Här syftar jag inte på kortlek, idrott på söndag, eller något annat från gångna tiders syndakatalog (fastän det fanns saker där som det är klokt att undvika). Jag tänker mer på former av grymhet som uppstår på skolgården såväl som på arbetsplatser eller värst av allt i församlingar. Sådant som sker när vissa får för sig att de ska visa andra vem som bestämmer eller vilka som är inne eller ute. I sådana sammanhang kostar det att göra vad som är rätt med Kristi mått mätt. Men enligt Johannesbrevet finns det en livgivande dubbelavkastning.

En del av den är sinnesfriden i att veta att vi är Guds barn. Då kan vi uthärda spänning och konflikter som uppstår.

Den andra delen av avkastningen är den hoppfulla förväntan som driver oss och växer i oss när vi föreställer oss förvandlingen som väntar oss och världen. Det står att när vi äntligen en dag ser Kristus sådan han är kommer den synen att orsaka en genomgripande förändring av oss. Vår nuvarande begränsade vision av Jesu godhet försäkrar oss att det som kommer är värt att uthålligt hoppas på. Framtiden är på många sätt oviss. Men när Kristuslikhet är vårt mål kan vi gå framtiden till mötes med hoppfull förväntan. Och jag behöver knappast påminna oss om att Kristuslikhet inte är lika med att vara tråkig. Jesus är världshistoriens intressantaste människa. Han bjöds in till alla de stora festerna utan att fjäska för värdarna. Jesus bar på en frihet som var unik och han vill dela samma frihet med oss.

Där vi möter Jesus i dagens texter är han inte mitt i festen. Det är sista veckan i hans jordiska liv och han talar med lärjungarna som ville ha insiderinformation om framtiden. Deras fråga var en respons till Jesus ord om att templet skulle ödeläggas. De ville veta när dåvarande tidevarvet skulle sluta och han skulle ta sin rättmätiga plats som ledare? De ville ha ett tecken som skulle ge dem ett försprång framför andra. Kanske ville de säkerställa ett bra resultat för Guds rike. Det spelar ingen roll vad de ville - resultat var inte deras ansvar liksom det inte är vårt. För även goda intentioner har en tendens att gå snett när människor försöker att styra över andra för att uppnå ett visst resultat.

Jesus svar var ett ärligt tal om vad vi kan förvänta oss i världen. Bedragare, mänskliga fador, naturkatastrofer. Men dessa saker är inte tecken på att Gud har övergett världen; de är inte

tecken på att vi har nått målet (det grekiska ordet för slutet är "telos". Jesus kallar världens smärtor födslovärkarna. Han menar att den nya skapelsen föds ur världen som den nu är.

Att följa Jesus är att redan nu sträva efter att leva i linje med målet eller efter den nya skapelsens regel. Vår förmåga att göra det är dock inte avgörande för den nya skapelsens tillblivande. Våra handlingar tvingar inte Guds hand. Handlingar vi gör i kärlek är hur vi håller i Guds hand och ansluter vår kärlek till Guds kärlek som finns överallt runtomkring oss i väntan på att uppliva oss när vi tar tag i Guds utsträckta hand. Att agera med kärlek är hur vi gör vårt hopp och vår tro synlig men det är också hur vi deltar i vår egen förvandling. Tills att Kristus kommer åter har vi alltid anledning att hoppas och agera i hoppet som hans liv och lära har gett oss.

Att hålla vår tro, hopp och kärlek varm är att vara räddade. Jesus säger "den som håller ut till slutet skall bli räddad." Det är viktigt att vi hör detta som ett löfte från Jesus och inte ett hot. Den som håller ut i kärlek kommer att vara välbehållen, oavsett vad som händer. Jag vill lämna oss med en konkret bild av vad det innebär att vara uthållig i hopp. Det är från Aleksej Navalnyjs självbiografi som släpptes tidigare under hösten.

Du ligger i din våningssäng och tittar på bädden ovanför och frågar dig själv om du är en kristen i ditt innersta hjärta. Det är inte avgörande för dig att tro att några gamla gubbar blev 800 år ute i öknen, eller att havet bokstavligen delades framför någon. Men är du en lärjunge av religionen vars grundare offrade sig själv för andra, och betalade priset för deras synder? Tror du på själens odödlighet och resten av det där coola? Om du kan ärligen svara "ja", vad finns kvar för dig att oroa dig över? Varför skulle du tyst mumla något som du läste från en tung bok du bevarar i nattduksbordet? Oroa dig inte om morgondagen, för att morgondagen kan ta hand om sig själv. Mitt jobb är att söka Guds rike och Hans rättfärdighet, och lämna det till gamla goda Jesus och resten av hans familj att hantera allt annat. Det sviker inte mig och de tar hand om all min huvudvärk. Som det sägs här i fångelset: de skall ta mina slag för mig.

Herren Jesus Kristus kallar oss till tålmodig uthållighet i hans tjänst, i hoppet tjänst. Att investera i det är att investera i det goda nuet och den goda framtiden. Det är den vise

mannens väg, den hoppfulla realistens väg och må det vara din och min väg, Kristus till ära.  
Amen.